

En skræmmende tanke

Det var lørdag aften. Jeg havde støvet min pæneste jakke af og havde efter en større logistisk indsats fået placeret børnene hos venner og familie. Nu sad jeg veltilfreds i Nørrebro teatersals bløde plyssæder og slugte teaterstykket "Let's kick ass."

På et tidspunkt lød der et desperat råb om hjælp nede fra en af de dyreste pladser i teateret. Jeg ventede spændt på, hvilket sjovt indslag der nu var under opsejling, indtil lyset i teatersalen pludselig blev tændt, og det gik op for mig, at det var en panisk ældre dame, der råbte efter hjælp, fordi hendes mand var faldet bevidstløs sammen.

Dette var ikke længere teater. Instruktøren Flemming Jensen handlede hurtigt. Han stod tæt på den rædselsslagne dame og spurgte med høj, klar stemme: "Er der en læge til stede?"

Selvom salen var helt fyldt, så var der ingen læger i teateret denne aften. Jeg vidste, at tiden nu var kommet til, at jeg som sygeplejerske burde tage et ansvar. Jeg sank længere ned i sædet, og selvom jeg ikke var iført kyse eller andre synlige tegn på, at jeg er sygeplejerske, så følte jeg, at alle kunne se det.

Jeg har intet haft med hjertestop og andre akutte situationer at gøre, siden jeg i 1983 stod og kyssede en plasticdukke i et øvelsesrum på Rigshospitalets Sygeplejeskole. Så jeg vidste, at jeg ville være en håbløs hjælp, der i bedste fald ikke ville gøre nogen skade på den livløse mand.

Heldigvis sad der en målrettet og effektiv sygeplejerske på rækkerne tæt på mig. Hun susede på smukkeste vis mod den bevidstløse mand, og før klumpen i min hals var forsvundet, havde hun fået styr på situationen, og jeg kunne på fagets vegne med faglig stolthed konstatere, at den ældre herre ved bevidsthed blev fulgt roligt ud af teateret.

Kort tid efter ville skæbnen, at jeg ikke kunne gemme mig. Jeg var på vej op ad rulletrappen i Magasin på jagt efter et godt tilbud. Da jeg nåede til vejs ende af rulletrappen, var der en ældre dame, der dejsede om lige foran mine store fødder. Jeg kiggede instinktivt i alle retninger for at konstatere, at der ikke var hjælp at hente. Jeg var hjælperen!

Når jeg som psykiatrisk sygeplejerske står i svære situationer, har jeg ofte haft held med at spørge patienten: "Hvad tror du selv vil hjælpe?" Da damen foran mig umiddelbart var livløs, ville dette være en håbløs intervention, og jeg måtte prøve at genkalde mig undervisningen med plasticdukken. Trækker hun vejret? Jeg knælede ved hendes side og prøvede at få teori og praksis til at smelte sammen.

Der var efterhånden stimlet mange mennesker sammen. Jeg kikkede op på de mange ansigter, og som et råb om hjælp konstaterede jeg højlydt: "Hun trækker ikke vejret." Tavsheden varede ikke længe, før den "livløse" dame med tør røst svarede: "Jo, jeg gør."

Resten gik hurtigt. En mand havde på kvalificeret vis vurderet, at jeg ikke var til megen nytte. Han skubbede mig elegant væk, mens han fortalte, at han havde været på et førstehjælpskursus. Damen kom til sig selv, og jeg listede slukøret i retning af et godt tilbud på badetøfler.

Jeg har siden tænkt over, at jeg via min uddannelse er kvalificeret til at søge et job som sygeplejerske på en akutafdeling i Danmark, selvom jeg ikke har beskæftiget mig med noget, der blot lugter af akut sygepleje siden min uddannelsestid. En skræmmende tanke. Dette ville ikke være muligt i England. Der stiller de krav om, at man som sygeplejerske har holdt sin faglighed ved lige inden for det sygeplejefaglige speciale, man søger ansættelse inden for, før man slippes ud til patienterne.

Jeg vil godt benytte lejligheden til at sende en advarsel. Skulle der en dag dumpe en jobansøgning ind på en akutafdeling med mit navn på, så for patienternes skyld: send den direkte til makuleringsmaskinen.